

De lijstjesmaker

Het begon onschuldig. Fons zette de verjaardagen van zijn familie op een lijstje. Met de landskampioenen vanaf het ontstaan van het betaald voetbal deed hij hetzelfde. Van de Europese koningen, koninginnen en koningskinderen had hij zelf twee lijstjes: op alfabet en naar leeftijd.

Toen hij meer lijstjes kreeg, stopte hij ze in een multomap. *Lijstjes* had hij op de rug geschreven.

Zijn collectie breidde snel uit. De topscorers van de eredivisie aller tijden en de gouden, zilveren en bronzen medaillewinnaars tijdens de Olympische Spelen, WK en EK zaten in zijn map. Hij had ook een lijstje met alle mensen uit de Mgr. Bekkersstraat. Huisnummer, aantal kinderen en beroep van de vader vulde hij daarop in. Ook wat voor auto ze hadden en het kenteken. Als een auto ontbrak, zette hij twee kruisjes. Bij beroep en kinderen kwamen ook kruisjes voor.

Hij had het er maar druk mee. Sommige lijstjes vroegen haast dagelijks aandacht. Hoe vaak de regenvoorspelling klopte. Of de brug openstond als hij naar school ging. Hoeveel afleveringen hij had gezien van Lingo en Goede tijden slechte tijden.

Enkele lijstjes stopte onder in de la van zijn bureau. Hij wilde niet dat zijn ouders die zagen. Welke meisjes hij wanneer leuk vond. Hij schreef in steekwoorden op als ze iets tegen hem hadden gezegd. Of als ze hem hadden aangekeken.

Helemaal onderop lag het lijstje X. Daarop had hij gezet wanneer hij zich had afgetrokken en aan welk meisje hij dan dacht. Dat was al aardig vol.

Hij had ook nog een blanco lijstje. Met wie hij het had gedaan. Het kan maar klaarliggen, had hij gedacht. 'Gedaan,' had hij erboven geschreven.

Cijfers en getallen hadden hem altijd al gefascineerd. Dat hij na school op kantoor ging werken, vond niemand vreemd. Hij genoot van zijn werk op de boekhoudafdeling. Maar nog liever was hij de hele dag met zijn lijstjes bezig. Dat deed hij 's avonds en in het weekend.

Op kantoor vonden ze hem een beetje raar. Zeker nadat in een vrijmoedige bui had verteld over zijn lijstjes. Zijn contacten beperkten zich tot plichtmatige kantoorpraat.

Een keer had hij een meisje van kantoor mee uit gevraagd. Naderhand waren ze naar zijn kamer gegaan. Fons dacht aan zijn blanco lijstje 'gedaan'. Maar het was er niet van gekomen. Zijn lijstje X kreeg er een streepje bij.

Pas had hij twee nieuwe lijstjes ontdekt. Jongens- en meisjesnamen die als je ze uitsprak iets anders betekenden. Dan-ny, Di-ny, Con-nie, Ken-ny en Hei-nie stonden op zijn lijstje.

He-dy, dacht hij ineens, en schreef zijn vondst in zijn notitieboekje dat hij altijd bij zich droeg. Vanavond zou hij die naam op zijn lijstje zetten.

Zijn tweede lijstje was lastiger. Geen echt lijstje eigenlijk. Van alles wat. Daar moest hij nog wat mee: Ken-ne-dy (brug), Marcel Wou-da (zwemmer), Paul McCart-ney (klaverjassen), geen Italië (vakantie), Ben-ny Blind (broer van).

Fons hield wel van deze humor. Brabantse humor. Leuk

Hij had zijn lijstjes niet meer in een multomap zitten. Alle lijstjes zaten in de computer en met de prints daarvan had hij zijn kamer volgehangen. Keurig in hetzelfde lettertype. In het midden stond zijn bed. Zo kon hij vanuit elke houding zijn lijstjes zien.

Hij had één vriend. Pieter. Ook enigst kind. Dat schiep een band. Pieter deed wel eens mee aan de lijstjes. Vooral de leuke. Marcel Wouda, Kennedy, Diny en Heinie waren van hem. Ze hielden van voetbal. Vooral Studio Sport. Fons noemde het ook nog wel eens Sport in Beeld. Ze vulden trouw elke week de toto en lotto in. Ze hadden nog nooit iets gewonnen.

Pieter had één lijstje. Met meisjesnamen. Hij had het altijd bij zich in de binnenzak van zijn colbert. Fons had het nooit gevraagd, maar hij nam aan dat om 'gedaan' ging.

Op het lijstje stonden drie namen. Daarachter drie tijdstippen.

Drie meer dan ik, dacht Fons met een steek van jaloezie.

Pieters lijstje was van het afgelopen jaar. 'Drie keer in nog geen jaar,' had hij voor zich uitgemompeld. 'Gelukszak.'

Toen Pieter gisteravond bij Fons binnenstapte, had hij trots zijn lijstje tevoorschijn gehaald.

'Vier,' had hij breed lachend gezegd. 'Ja ja, Pieter staat op vier.' Fons had geglimlacht als een boer met kiespijn.

'Rare naam, Rozengeur' had Fons gezegd toen hij de vierde naam las. 'En die andere drie zijn ook al van die vreemde namen. Lavendel, Meiregen en Lindebloesem, raar hoor.'

'Tja, niet alle vrouwen heten Truus of Annie,' had Pieter teruggezegd terwijl hij zijn lijstje weer in de binnenzak van zijn colbertje stopte.

Pieters lijstje hield Fons bezig. Hoe kon iemand als hij het zo goed doen bij de meisjes? Zo knap was hij niet. De keren dat hij Pieter in de buurt van een meisje had gezien, kreeg hij het Spaans benauwd. En hij zou het al met vier meisjes hebben gedaan, het was niet voor te stellen. En die rare namen, daar was toch ook iets vreemds aan. Zou hij ze verzonnen hebben om hem te imponeren?

Pieters gezicht vertrok toen hij dat voorzichtig opperde. 'Verzonnen,' herhaalde Pieter. 'Kom nou. Verzinnen en Pieter gaan niet samen, Nee, Fons, je staat er vier achter.'

Hij vond het niet leuk om zijn vriend te wantrouwen, maar Pieters uitleg bevredigde hem niet. 'Er is een nieuw meisje bij ons komen werken,' zei Fons in een poging de gespannen sfeer te doorbreken. 'Magda, heet ze.'

'Hoor wat je zegt, Fons. Mag-da. Prachtig, Mag-da. Vat je 'm?'

'Verrek,' grinnikte Fons en liep naar zijn lijstje om de naam op te schrijven.

Magda was een leuke meid en Fons dacht zij hem ook wel aardig vond. Na enkele weken had hij genoeg moed verzameld om haar mee uit te vragen. Tot zijn verrassing zei ze meteen ja. Het klikte goed tussen hen en Fons had de avond van zijn leven. Ze waren naar de film geweest waarbij ze dicht tegen hem aan had gezeten. Later gingen ze nog wat drinken en ze hingen aan elkaars lippen. De tijd vloog om en voor ze het in de gaten hadden was het sluitingstijd. Buiten stonden ze onhandig bij elkaar. Beiden wilden meer. Maar Fons durfde dat niet voor te stellen. Gelukkig nam Magda het initiatief. Ze trok hem naar haar toe en kustte hem. Eerst kort daarna lang.

'Hé, doe dat thuis,' riep een voorbijganger.

Magda keek Fons vragend aan. Toen Fons niets zei, deed zij het maar. 'Bij mij thuis kan het niet, maar ik wil best met je meegaan naar je kamer. Ik wil me niet opdringen, alleen als jij het ook leuk vindt.'

Fons wilde niets liever.

Op zijn kamer lieten ze geen tijd verloren gaan en zaten meteen te kussen. Heftig. Hij voelde aan haar borsten en liet zijn hand naar beneden gaan. Daar was hij nog nooit bij een meisje geweest. Het beviel hem goed en tot zijn verwondering Magda ook. Ze kreunde en fluisterde lieve woordjes in zijn oor. Hij was opgewonden als nooit tevoren. Vlug trokken ze elkaars kleren uit. Voor hij goed en wel in de gaten had, zat hij in haar. Gedaan, juichte hij woordeloos. Gedáán.

Hij kwam snel klaar. Maar dat was helemaal niet erg, had Magda gezegd.

Fons was stapelverliefd.

Terwijl ze lagen na te genieten, dacht Fons aan zijn komende ontmoeting met Pieter. Heerlijk leek het hem om zijn vriend dit te vertellen. Hij moest trouwens niet vergeten om op zijn lijstje 'gedaan' Magda te schrijven met daarachter de datum.

Hij had Pieter in geuren en kleuren over zijn avontuur met Magda verteld. Ook dat hij verliefd was.

'Nou, nou,' had Pieter gezegd. 'Je loopt wel erg hard van stapel. Eén keer en dan al meteen verliefd. Mij niet gezien. Eén meisje is niet genoeg voor Pieter,' wreef hij zijn voorsprong er nog even venijnig in.

Zanik maar verder, dacht Fons. Ik heb Magda, het liefste en mooiste meisje van de wereld. En wat heb jij nou helemaal? Vier meisjes met rare namen.

Sindsdien zagen Fons en Magda elkaar vaak. Ze hadden verkering. Ze vrijden wanneer ze konden. Soms meerdere keren achter elkaar. Fons kwam al niet meer zo snel klaar.

Vanavond zou Magda weer komen

'Ik moet je iets vertellen,' zei ze na het vrijen. 'Een half jaar geleden is er iets ergs gebeurd. Ik weet niet goed waarom je ik dit nu vertel, maar het zit me hoog... Ik ben toen bijna verkracht. Gelukkig kon ik na enige tijd weggelopen en bleef het bij aanranding.

Fons wist even niets te zeggen, hij sloeg een arm om haar heen en troostte haar zo goed mogelijk.

Toen de tranen weg waren, vertelde Magda de rest van het verhaal. 'Het was in het voorjaar. Half mei. Het regende een beetje. Ik liep naar huis toen iemand me beetpakte en de bosjes in sleurde. Een jonge vent, een lelijkerd, vond ik. Daar probeerde hij me te verkrachten. Het was verschrikkelijk. En hij maar roepen: 'Meiregen, Meiregen.'

Op zijn lijstje 'Vrienden' streepte Fons de enige naam door die erop stond. Op een nieuw lijstje 'Smeerlappen die ik heb gekend' schreef hij zijn eerste naam.